

Najdi svého veterána

Rozhodl jsem se jako žák základní školy uskutečnit krátký rozhovor se zdravotnicí 1. české polní nemocnice. Vybral jsem si novodobou veteránku kpt. Marii Charvátovou. Rozhovor byl velmi vlnivý, zábavný i poučný. Jak rozhovor probíhal, to se dozvíte, když budete dále číst.

Kdy jste nastoupila do první války?

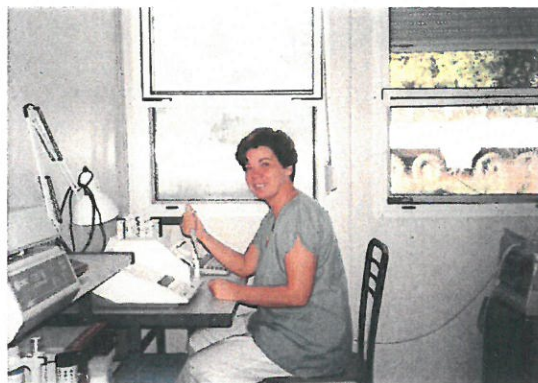
Nastoupila jsem v září 1994 do Knína v Srbské krajině – v bývalé Jugoslávii.

Co bylo náplní vaší práce?

Byla jsem přijatá jako zdravotní laborantka do polní nemocnice, ale vykonávala jsem i práce zdravotních sester. Na lůžkové části, na jednotce intenzivní péče či na chirurgii.

Který zážitek se vám vryl do paměti?

Mezi srbskými lidmi, kteří se k nám přišli ukrýt před chorvatskými tanky, byly 3 těhotné ženy. Jedna z nich začala rodit. Narodil se jí zdravý chlapec. Kdyby nerodila u nás chorvatští vojáci by jí synka, jako budoucího vojáka, zastřelili.

Jaké mise následovali?

Druhá mise byla také v Srbské krajině, třetí v Chorvatsku a čtvrtá v Iráku.

Jak jste cestovali do Iráku?

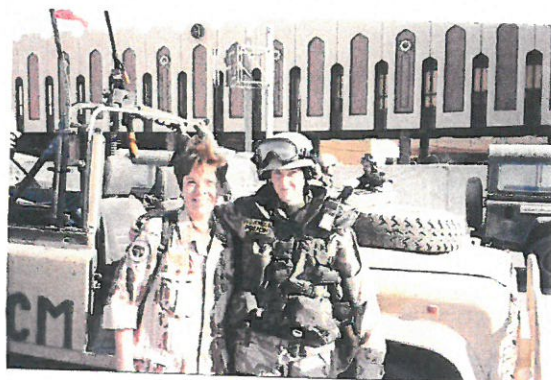
Vojenským speciálem přes Egypt, kde jsme pouze natankovali palivo a pak jsme letěli do irácké Basry. Na letišti nám byly přiděleny neprůstřelné vesty a přilby, a už na nás čekala nákladní auta, která nás vezla do polní nemocnice na okraji Basry. Když jsme přijeli, první co jsme viděli, byly prázdné dřevěné otevřené rakve, které tam zanechali iráčtí zdravotníci podél nemocnice, nebyl to povzbudivý pohled.

Kdy jste dostala své první vyznamenání?

V roce 1994 pamětní medaili OSN za službu míru.

Kterého vyznamenání si ceníte nejvíc?

Z roku 2004 pamětního odznaku za výtečné splnění náročných úkolů v sestavě kontingentu armády ČR na území Iráku v rámci operace IZ SFOR.

Kolik máte vyznamenání a jaké bylo vaše poslední?

Mám osm vyznamenání a jako poslední jsem obdržela vojenské rezortní vyznamenání záslužný kříž III. stupně.

Když porovnáte práci v misích, kde to bylo nejnáročnější?

V Iráku, protože tam bylo každý den mimo vojenských pacientů i hodně iráckých civilistů.

Měla jste ve všech misích stejnou uniformu?

Ne, v srbské krajině jsme měli zelenou letní i zimní uniformu. V Iráku byla uniforma pískové barvy dlouhé kalhoty a šortky, ale ty byly zakázané nosit před iráckými pacienty.

Poslední otázka. Jaké práci se věnujete v současnosti?

Pečuji o veterány z druhé světové války a dnes i o novodobé veterány. Zjišťuji jejich zdravotní a sociální podmínky. Doprovázím je na některá vyšetření k lékaři, ale i na různé pietní akce v ČR i v zahraničí a na akce, které pořádají velvyslanectví zemí, kde bojovali.

Genpor. Jaroslav Klemeš

západní fronta - parašutista RAF

(královská letka)

Chtěl jste být od mala vojákem?

Nechtěl, ale rodiče mne vychovávali, abych měl rád svoji vlast. Když přišla válka, chtěl jsem pro svou vlast něco udělat. Takže vojákem jsem chtěl být až od začátku 2. světové války.

Kdy jste nastoupil do armády a kolik vám bylo let?

Do armády jsem nastoupil v roce 1939 a bylo mi 18 let.

Nebál jste se odejít do ciziny?

Nebál, chtěl jsem vždy bojovat za Československo.

Kde jste prodělal výcvik?

Ve Francii, následně ve Velké Británii a ve Skotsku.

Jaký byl váš hlavní úkol?

Dostat se jako výsadkář telegrafista se svou skupinou do Československa a plnit zde rozkazy velitele.

Který zážitek se vám vryl do paměti?

Nejvíce se mi vryl do paměti let z Itálie zpátky domů.

Kdy jste dostal své první vyznamenání a za co?

Za chrabrost ve Velké Británii.

Scházíte se v současnosti se svými kamarády z války?

Nikdo z mých kamarádů již nežije.

Chodím do základní školy generálporučíka Františka Peřiny, znal jste Františka Peřinu?

Ano znal, ale seznámili jsme se až po válce na francouzském velvyslanectví.

Měl jste nějaké koníčky?

Býval jsem velký sportovec. Hrál jsem fotbal a také jsem dělal lehkou atletiku.

**Rozhovor vedl:
Vojta Cettl, 8.C**

